

— Ами такова ... — заекна той и тънкото му като вейка тѣло трепна отъ нѣкаква незнайна тръпка. — Ще имаме ли време да го проагитираме?

— Какво ти проагитиране! Цѣло село се е дигнало, нѣма нужда отъ такива работи ... Мандьовъ ме срѣщна одеде — двайте души го питали, ще има ли събрание на селския комитетъ за наемитѣ ... Настоятелството на партийната група трѣбва още тази вечеръ да се събере и да реши...

— Е, хайде де ... Кжде да се съберемъ?

— У насъ. Само че презъ задната махала ...

— Тогави ти мини къмъ Ганя и Мандьовъ, пъкъ азъ ще кажа на Бъркалото ...

— Само нѣма да се бавите!

— Ами ако ги нѣма?

— Кжде ще да сж? — махна Вълко. И като помѣлча малко, добави: — Когато нѣма — здраве...

Колко се бави, Вълко не знаеше, но когато влезе въ двора, стори му се че е много късно. Въ кжщи не се чуваше никакъв шумъ, никакъв говоръ, бѣше тъмно, смѣлчано и глухо. Чакъ когато стигна до входа на избата, той забелѣза четири сѣнки, свити върху рогозката подъ лозинката.

— Кой е тука? — попита той и се вгледа. — Латинке, ти ли си?

— Азъ съмъ, бате.

Една парлива струя го срѣза презъ гърдитѣ.

— Защо? Какво? — попита той смутенъ и малко обърканъ.

Латинка скри лицето си и изхълца задавено. старата мръдна малко настрани:

— Чорбаджий ... Огънь да ги изгори макаръ, зачерниха ми чедото безъ дене! ...

— Какво, изпѣдили ли сж я?